

- 2) Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE, art. 47 Karty praw podstawowych oraz art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uznaniu za niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy składu orzekającego sądu państwa członkowskiego, w którym zasiada sędzia, którego pierwsze powołanie do pełnienia urzędu lub kolejne powołania do sądu wyższej instancji nastąpiły albo w wyniku wyłonienia jego kandydatury do powołania do pełnienia urzędu sędziego przez organ ukształtowany na podstawie przepisów ustawowych, które następnie zostały uznane przez sąd konstytucyjny tego państwa członkowskiego za niekonstytucyjne, albo w wyniku wyłonienia jego kandydatury do powołania do pełnienia urzędu sędziego przez organ ukonstytuowany zgodnie z prawem, jednak po przeprowadzeniu postępowania, któremu brakowało transparentności, które nie było jawne i w ramach którego nie przysługiwała droga odwoławcza do sądu, ponieważ tego rodzaju nieprawidłowości nie mają takiego charakteru i wagi, by stworzyć rzeczywiste ryzyko, iż pozostałe władze, w szczególności władza wykonawcza, mogłyby skorzystać z nienależnych im uprawnień dyskrecyjnych, zagrażając prawidłowości skutku, do którego prowadzi procedura powołania, i wzbudzając w ten sposób w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niezawisłości i bezstronności danego sędziego lub dany sędziów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 22.06.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 31 marca 2022 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-139/20) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Opodatkowanie produktów energetycznych wykorzystywanych przez zakłady energochłonne – Dyrektywa 2003/96/WE – Artykuł 17 ust. 1 lit. b) i art. 17 ust. 4 – Zakłady objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji Unii Europejskiej – Zwolnienie z podatku akcyzowego]

(2022/C 207/03)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo M. Siekierzyńska i A. Armenia, a następnie A. Armenia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 31 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – Lombard Pénzügyi és Lízing Zrt./PN

(Sprawa C-472/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki umowne – Umowy kredytu – Kredyt denominowany w walucie obcej spłacany w walucie krajowej – Klauzula umowna obciążająca konsumenta ryzykiem kursowym – Nieuczciwy charakter klauzuli umownej dotyczącej głównego przedmiotu umowy – Skutki – Nieważność umowy – Poważna szkoda po stronie konsumenta – Skuteczność dyrektywy 93/13 – Niewiążąca opinia sądu najwyższego – Możliwość przywrócenia sytuacji prawnej stron do stanu, który istniałaby gdyby umowa nie została zawarta]

(2022/C 207/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Lombard Pénzügyi és Lízing Zrt.

Druga strona postępowania: PN

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że skuteczność jej przepisów nie może zostać zapewniona – w braku przepisu prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym regulującego taką sytuację – wyłącznie w drodze niewiążącej opinii wydanej przez sąd najwyższy danego państwa członkowskiego, wskazującej sądom niższej instancji podejście, jakie należy przyjąć w celu ustalenia ważności lub skuteczności umowy między stronami, jeżeli umowa taka nie może dalej obowiązywać ze względu na nieuczciwy charakter warunku umownego dotyczącego jej przedmiotu głównego.
- 2) Dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, by właściwy sąd krajowy orzekł o przywróceniu sytuacji prawnej stron umowy kredytu do stanu, w jakim znajdowałyby się, gdyby umowa ta nie została zawarta z tego względu, że warunek tej umowy dotyczący jej głównego przedmiotu powinien zostać uznany na podstawie tej dyrektywy za nieuczciwy, przy czym jeśli przywrócenie takie nie jest możliwe, do tego sądu należy zapewnienie, by konsument znalazł się ostatecznie w sytuacji, w jakiej znajdowałby się, gdyby warunek uznany za nieuczciwy nigdy nie istniał.

(¹) Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 31 marca 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-687/20) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2002/49/WE – Ocena i zarządzanie poziomem hałasu w środowisku – Aglomeracje, główne drogi i główne drogi kolejowe – Artykuł 7 ust. 2 – Strategiczne mapy hałasu – Artykuł 8 ust. 2 – Plany działania – Artykuł 10 ust. 2 – Załącznik VI – Informacje zawarte w strategicznych mapach hałasu – Streszczenia planów działania – Brak poinformowania Komisji w przewidzianym terminie]

(2022/C 207/05)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: M. Pimenta, P. Barros da Costa, H. Almeida, J. Reis Silva i L. Inez Fernandes, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Republika Portugalska poprzez, z jednej strony, brak przygotowania strategicznych map hałasu dla pięciu głównych dróg PT_a_rd00410, PT_a_rd00458, PT_a_rd00460, PT_a_rd00462 i PT_a_rd00633, ani planów działania dla aglomeracji Amadora i Porto oraz dla głównych dróg i głównych dróg kolejowych, o których mowa w załączniku do niniejszego wyroku, a z drugiej strony, poprzez brak przekazania Komisji Europejskiej informacji zawartych w tych mapach oraz brak przekazania streszczeń owych planów działania, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 2 akapit pierwszy, art. 8 ust. 2 i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku w związku z załącznikiem VI do tej dyrektywy.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 62 z 22.2.2021.